

БЛАГОСЛОВ НАПУШТЕНОМ ДОМУ

нека у напуштеном дворишту израсте храст лужњак
 можда и цер, зимзелен чесвина, или пре свих липа
 да јој километрима лете инсекти, несвесни сакупиљају села
 да мирише преко брега, и на изласку сунца

нека у старом дворишту ипак храст лужњак
 у снази и страсти, не липа у мирису и зујности
 по жељи неодлучног потомка и одлуци пролећа, израсте
 баш поред основе куће, у темељ и циглу нека урасте
 у подрум, међу бурад корен пусти
 и нека наш опустели и напуштени дом
 од невремена, а још више од времена и трулежи чува

у подруму да влада беспрекорна хладовина
 као онда кад су овде становала вина
 бело, ружица, црно, мускат, у позну јесен шира
 жижак да поштеди бурад и бачве
 у којима сад станује празнина
 и ретко кад су у прилици да се сете гужви
 плахе у журбаности око врањева и славина
 у јеку гозби и светковина

нека се повихори лишће на напуштеном имању
 и ред борова да што дуже живи и стражари ивицом косе
 пред улазима у старе винограде
 нека громови не посећују висину и врхове
 жуња кад их прелеће нека кликће

нека се никада не запати коров

на месту на ком је смирен пламсао ружичњак
где се у личност развијала свака ружа
засмејана или утонула у се, у укућана будила осећања
кроз прозорско окно селен продорно мирисао
тепао само младенцима, само љубавницима чујно
а они на месечини сновидили
лепоте света над светлим бреговима
молили невидљиве и ко зна да ли постојеће силе
да им нико неправедан, нико неискрен
нико ко се у природу снова не разуме
не дође на кућни праг

нека миришу по васцели дан сенке ружа
из давног ружичњака
и цвасти са јоргованових стабала поред бунара
и вода у бунару да буде бистра
да је не муте обилне кише и провале облака

прв нека остави неткнут храст са записом
на ивици окућнице, тик уз шуму
где сенке и шипраг деле подручје дневног сеоског рада
од подручја неба заплетеног у грање
прв нека не стигне до шумског дива
под којим би некад давно крстоноше стале, стале до доле
погребна поворка први од три уобичајена пута
у одласку према гробљу
сродници мртвом пружали прилику за опроштај
од покућених шљива, снуждених брегова и овсеника

нека расте и у недглед живи дрво
до којег су укућани своје драге пратили у ратове и устанке
у народне скупштине, у школе и на универзитете
у чијој су се сенци утишавале и одмарале свадбе
невеста искорачивала да мери круг одсуства сунца
и којем су као да је драг породични пријатељ
обесни младићи у поноћ доводили своје драгане

нека се на кући никад не проломи кров
и плаха киша не нахрупи унутра
на зидове, на гостинске дуге клупе и столове
да нам суве буду књиге Змаја, Стерије, Цанкара, Десанке
и однекуд Виктора Игоа, са потписима читалаца
да нам сува сни културно-новесним смислом набрекла Библија
која се намах на Причи о Јову отвара
а одмах затим стидљиво на Песми над песмама

и нека понекад, у првом сумраку
у дворишној пустињи и празнини
зазвуче Корнелије, Лисински, Мокрањац
које у село доведе млад нараштај
и тад нек стану и уши наћуле сенке коња
које играју у спољашњем дворишту, на турској калдрми
и сенке некадашњих паса које лају око закључаних врата
чији лавеж одјекује по околним бреговима
у расцветалим шљивицима и јабучарима